TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 15 d.*

Byloje C-191/10

dėl *Cour de cassation* (Prancūzija) 2010 m. balandžio 13 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2010 m. balandžio 19 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Rastelli Davide e C. Snc

prieš

J. C. Hidoux, veikiantį kaip teismo paskirtas bendrovės *Médiasucre international* likvidatorius,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai M. Safjan, A. Borg Barthet, M. Ilešič ir M. Berger (pranešėja),

* Proceso kalba: prancūzų.

generalinis advokatas P. Mengozzi,
kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Hidoux*, veikiančio kaip teismo paskirtas bendrovės *Médiasucre international* likvidatorius, atstovaujamo advokato B. Kuchukian,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir B. Cabouat,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos C. M. Wissels ir B. Koopman,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos E. Riedl,

— Europos Komisijos, atstovaujamos A.-M. Rouchaud-Joët ir M. Wilderspin,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų (OL L 160, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 191, toliau – reglamentas) išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant bendrovės *Rastelli Davide et C. Snc.* (toliau – *Rastelli*) ir J. C. Hidoux, veikiančio kaip teismo paskirtas bendrovės *Médiasucre international* likvidatorius (toliau – *Médiasucre*), ginčą dėl pirmosios bendrovės įtraukimo į antrajai bendrovei iškeltą bankroto bylą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Pagal 6 konstatuojamąją dalį reglamentas apribotas „nuostatomis, reguliuojančiomis bankroto bylų iškėlimo jurisdikciją ir tiesiogiai šių bylų pagrindu priimamais bei glaudžiai su jomis susijusiais teismo sprendimais“.

4 Reglamento 3 straipsnyje dėl tarptautinės jurisdikcijos numatyta:

„1. Valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių turtinių interesų [pagrindinių interesų] vieta, teismai turi jurisdikciją iškelti bankroto bylą. Jei tai yra bendrovė arba juridinis asmuo, kai nėra priešingų įrodymų, laikoma, kad jos pagrindinių turtinių interesų [pagrindinių interesų] vieta yra jos registruota buveinė.

2. Jei skolininko pagrindinių turtinių interesų [pagrindinių interesų] vieta yra valstybės narės teritorijoje, kitos valstybės narės teismai turi jurisdikciją iškelti tokiam skolininkui bankroto bylą tik tuo atveju, jei jam tos kitos valstybės narės teritorijoje priklauso įmonė. Tokios bylos poveikis gali apimti tik tą skolininko turtą, kuris yra pastarosios valstybės narės teritorijoje.

<...>“

5 Reglamento 13 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „pagrindinių turtinių interesų [pagrindinių interesų] vieta turėtų būti vieta, kurioje skolininkas reguliariai administruoja savo turtinius interesus [savo interesus], ir dėl to ją gali nustatyti trečiosios šalys“.

6 Reglamento 4 straipsnyje, susijusiame su taikytina teise, numatyta:

„1. Išskyrus atvejus, kai šis reglamentas numato ką kita, bankroto byloms ir jų pasekmėms taikoma valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta tokia byla, <...> teisė.

<...>“

Nacionalinė teisė

7 Bankroto procesas teisme reguliuojamas Prancūzijos komercijos kodekso L. 640-1 ir paskesniuose straipsniuose. Kalbant apie teismą, kuris turi jurisdikciją pradėti bankroto bylą, šio kodekso redakcijos, galiojusios priėmus 2005 m. liepos 26 d. Įstatymą dėl įmonių išsaugojimo, L. 641-1 straipsnyje nukreipiama į to paties kodekso L. 621-2 straipsnį, kuriame buvo numatyta:

„Jurisdikciją turintis teismas – komercinių bylų teismas, jei skolininkas yra prekybininkas ar įsiregistravęs amatų registre. Apygardos teismas turi jurisdikciją kitais atvejais.

Į pradėtą bylą gali būti įtraukti vienas ar keli kiti asmenys, jeigu jų ir skolininko turtas yra susimaišęs arba jei juridinis asmuo yra fiktyvus. Teismas, pradėjęs pirminę bylą, turi jurisdikciją tai nuspręsti."

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

8 2007 m. gegužės 7 d. sprendimu *Tribunal de commerce de Marseille* (Marselio komercinių bylų teismas) (Prancūzija) pradėjo *Médiasucre*, kurios registruota buveinė buvo Marselyje, teisminį likvidavimą ir paskyrė J. C. Hidoux likvidatoriumi.

9 Priėmus šį sprendimą J. C. Hidoux inicijavo bylą *Rastelli*, kurios registruota buveinė buvo Robijuje (Italija), tame pačiame teisme. Teigdamas, kad šių abiejų turtas yra susimaišęs, jis prašė įtraukti *Rastelli* į *Médiasucre* pradėtą likvidavimo bylą.

10 2008 m. gegužės 19 d. sprendime *Tribunal de commerce de Marseille* nurodė, kad pagal reglamento 3 straipsnį jis neturi jurisdikcijos, nes *Rastelli* buveinė buvo Italijoje ir ji neturėjo jokios įmonės Prancūzijoje.

11 Spręsdamas dėl J. C. Hidoux apeliacinio skundo *Cour d'appel d'Aix-en-Provence* (Provanso Ekso apeliacinis teismas) 2009 m. vasario 12 d. sprendimu pakeitė šį sprendimą ir pripažino *Tribunal de commerce de Marseille* turinčiu jurisdikciją. Šiuo atžvilgiu apeliacinis teismas pažymėjo, kad teisminio likvidatoriaus prašymas buvo susijęs ne su bankroto bylos iškėlimu *Rastelli*, bet šios bendrovės įtraukimu į jau pradėtą *Médiasucre* teisminio likvidavimo bylą, ir kad pagal Komercinio kodekso L. 621-2 straipsnį teismas, turintis jurisdikciją nuspręsti dėl tokio prašymo įtraukti bendrovę, yra tas, kuris pradėjo pirminę bylą.

12 Šiomis aplinkybėmis *Cour de cassation* (Kasacinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Kai valstybės narės teismas pradeda bankroto bylą skolininkui žinodamas, kad jo pagrindinių interesų vieta yra šios valstybės teritorijoje, ar <...> reglamentu <...> draudžiama šiam teismui taikyti savo nacionalinės teisės taisyklę, pagal kurią jam leidžiama įtraukti į šią bylą bendrovę, kurios registruota buveinė yra kitoje valstybėje narėje, remiantis vien tuo, kad skolininko ir šios bendrovės turtas yra susimaišęs?

2. Jeigu prašymas dėl įtraukimo į bylą turi būti laikomas naujos bankroto bylos iškėlimu, kuriam taikoma sąlyga, kad būtų įrodyta, jog įmonė, kurią prašoma įtraukti į bylą, toje valstybėje turi savo pagrindinių interesų vietą, tam, kad valstybės narės teismas, į kurį kreiptasi iš pradžių, pirmiausia galėtų jį išnagrinėti, ar toks įrodymas gali būti vien konstatavimas, kad jų turtas yra susimaišęs?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

13 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar reglamentas turi būti aiškinamas taip, kad valstybės narės teismas, kuris pradėjo bankroto bylą bendrovei žinodamas, kad jo pagrindinių interesų vieta yra šios valstybės teritorijoje, gali taikydamas savo nacionalinės teisės taisyklę įtraukti į šią bylą bendrovę, kurios registruota buveinė yra kitoje valstybėje narėje, remdamasis vien tuo, kad šių bendrovių turtas yra susimaišęs.

14 Pirmiausia reikia pažymėti, kad reglamente nėra nei teismų, nei teisėkūros jurisdikcijos taisyklių, kuriose būtų aiškiai numatytas bendrovės, kurios registruota buveinė yra vienoje valstybėje narėje, įtraukimas į kitoje valstybėje narėje pradėtą bankroto bylą remiantis turto susimaišymu.

15 Iš tiesų tiek, kiek tai susiję su teismų jurisdikcija, reglamento 3 straipsnyje numatyti tik du kriterijai, susiję su dviejų rūšių skirtingomis bankroto bylomis. Pagal šio straipsnio 1 dalį dėl skolininko pagrindinių interesų vietos, kuri, kaip preziumuojama, yra bendrovės registruota buveinė, valstybės narės, kurios teritorijoje jis yra įsisteigusi, teismai gali pradėti „pagrindinę“ bylą, turinčią universalų poveikį, nes ji taikoma visam skolininko turtui, esančiam visose valstybėse narėse, kuriose taikomas reglamentas. Pagal šio straipsnio 2 dalį dėl to, kad skolininkas turi įmonę, valstybės narės, kurios teritorijoje yra ši įmonė, teismai gali iškelti „šalutinę“ ar „teritorinę“ bylą, galinčią turėti įtakos skolininko turtui, kuris yra šios valstybės

narės teritorijoje (šiuo klausimu žr. 2006 m. gegužės 2 d. Sprendimo *Eurofood IFSC*, C-341/04, Rink. p. I-3813, 28 punktą ir 2011 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *Zaza Retail*, C-112/10, Rink. p. I-11525, 17 punktą).

16 Kalbant apie taikytiną teisę, pažymėtina, kad pagal reglamento 4 straipsnio 1 dalį ji priklauso nuo tarptautinę jurisdikciją turinčio teismo nustatymo. Kiek tai susiję ir su pagrindine bankroto byla, ir su šalutine ar teritorine bankroto byla, valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta byla, teisė taikoma bankroto bylai ir jos pasekmėms (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Eurofood IFSC* 33 punktą ir 2010 m. sausio 21 d. Sprendimo *MG Probud Gdynia*, C-444/07, Rink. p. I-417, 25 punktą).

17 Taigi atsižvelgiant į teismų jurisdikcijos kriterijaus vaidmenį reikia išsiaiškinti, koks teismas turės jurisdikciją pagrindinėje byloje.

18 Šiuo atžvilgiu neatrodo, kad buvo tvirtinama, jog *Rastelli* turi įmonę Prancūzijoje, kaip ji suprantama pagal Teisingumo Teismo praktiką, t. y. struktūra, kurią sudaro minimali organizacija ir tam tikras stabilumas vykdant ekonominę veiklą (žr. 2011 m. spalio 20 d. Sprendimo *Interedil*, C-396/09, Rink. p. I-9915, 64 punktą). Šiomis aplinkybėmis reglamento 3 straipsnio 2 dalis negali būti taikoma.

19 Todėl reikia tik išsiaiškinti, ar teismų jurisdikcija nagrinėti ieškinį, kuriuo siekiama, kad bendrovė būtų įtraukta į bankroto bylą, gali būti pagrįsta reglamento 3 straipsnio 1 dalimi.

20 Šiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad Teisingumo Teismas nusprendė, jog reglamento 3 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ja valstybės narės, kurios

teritorijoje buvo iškelta bankroto byla, teismams taip pat suteikiama tarptautinė jurisdikcija tiesiogiai iš pirminės bylos ir glaudžiai su ja susijusio ieškinio atžvilgiu, kaip tai suprantama pagal reglamento 6 konstatuojamąją dalį (žr. 2009 m. vasario 12 d. Sprendimo *Seagon*, C-339/07, Rink. p. I-767, 19–21 punktus). Taigi reikia išnagrinėti, ar turto susimaišymu pagrįstas prašymas įtraukti į bankroto bylą bendrovę, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gali būti laikomas tokiu ieškiniu.

21 J. C. Hidoux ir Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad ieškinys, kuriuo siekiama, kad bendrovė būtų įtraukta į bankroto bylą dėl turto susimaišymo, turi būti laikomas tiesiogiai kilusiu iš pirminės bankroto bylos ir su ja glaudžiai susijusiu. Tai pagrįsdami jie nurodo, kad dėl tokio įtraukimo į bylą, kaip antai numatytas Prancūzijos teisėje, kuri pagal reglamento 4 straipsnio 1 dalį yra pirminei bylai taikytina teisė, nėra pradedama nauja byla, kuri būtų nepriklausoma nuo iškeltos pirminės bylos, bet tik pirminės bylos pasekmės bus taikomos ir kitai bendrovei. Tuo remdamiesi jie prieina prie išvados, kad Prancūzijos teismas, kuris pradėjo pagrindinę bankroto bylą Prancūzijoje įsteigtai bendrovei, taip pat turi jurisdikciją įtraukti į bylą kitą bendrovę, kurios buveinė yra kitoje valstybėje narėje.

22 Šis teiginys iš esmės pagrįstas argumentu, pagal kurį, remiantis Prancūzijos teise, įtraukus į pagrindinę bankroto bylą bendrovę nepradedama nauja byla, bet į pirminę bylą įtraukiamas naujas skolininkas, kurio turtas yra neatskiriamas nuo pirmojo skolininko.

23 Vis dėlto šiuo bylos vieningumu negalima paslėpti aplinkybės, kurią nurodė Nyderlandų ir Austrijos vyriausybės bei Europos Komisija, kad įtraukus į bylą papildomą

skolininką, teisiškai nepriklausomą nuo to, kuriam iškelta byla, jam atsiranda tokios pačios pasekmės kaip ir dėl sprendimo iškelti bankroto bylą.

24 Ši analizė taip pat yra pagrįsta aplinkybe, kurią nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kad jei bylos vientisumas yra pateisintas tuo, kad konstatuota, jog du skolininkai sudaro faktinį vienetą dėl jų turto susimaišymo, šis konstatavimas neturi jokios įtakos dviejų skolininkų teisiniam subjektiškumui.

25 Tačiau Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad reglamento įtvirtintoje valstybių narių teismų jurisdikcijos nustatymo sistemoje, kuri yra pagrįsta skolininkų pagrindinių interesų vieta, kiekvienam skolininkui, kuris yra atskiras juridinis subjektas, atskirai nustatomas jurisdikciją turintis teismas (minėto Sprendimo *Eurofood IFSC* 30 punktas).

26 Darytina išvada, kad tik valstybės narės teismas, kuris turi jurisdikciją pradėti pagrindinę bankroto bylą, gali priimti sprendimą, dėl kurio juridiniam asmeniui kyla tokios pačios pasekmės kaip ir dėl sprendimo iškelti šią bylą.

27 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad reglamento 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtinama išimtinė jurisdikcija valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, teismams tam, kad būtų pradėta tokia byla.

28 Taigi galimybe teismui, pagal šią nuostatą turinčiam jurisdikciją spręsti skolininko bylą, remiantis nacionaline teise įtraukti kitą juridinį asmenį į bankroto bylą vien dėl to, kad turtas yra susimaišęs, nesiaiškinant, kur yra šio asmens pagrindinių interesų vieta, būtų apeinama reglamente įtvirtinta sistema. Todėl atsirastų, be kita ko, skirtingų valstybių narių teismų jurisdikcijos pozityvioji kolizija, kurios reglamentu ir buvo

siekiama išvengti tam, kad būtų užtikrintas vienodas požiūris į bankroto bylas Europos Sąjungoje.

29 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad reglamentas turi būti aiškinamas taip, jog bendrovei bankroto bylą pradėjęs valstybės narės teismas, žinodamas, kad jos pagrindinių interesų vieta yra šios valstybės teritorijoje, taikydamas savo nacionalinės teisės taisyklę gali įtraukti į šią bylą bendrovę, kurios registruota buveinė yra kitoje valstybėje narėje, tik su sąlyga, kad įrodyta, jog pastarosios pagrindinių interesų vieta yra pirmojoje valstybėje narėje.

Dėl antrojo klausimo

30 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar reglamentas turi būti aiškinamas taip, kad jei bendrovei, kurios registruota buveinė yra valstybėje narėje, pareikštas ieškinys, kuriuo siekiama, kad kitoje valstybėje pradėtos bylos kitai bendrovei, įsteigtai šioje valstybėje, pasekmės būtų taikomos pirmajai bendrovei, vien konstatavus, jog šių bendrovių turtas yra susimaišęs, to užtektų įrodyti, kad bedrovės, kuriai pareikštas ieškinys, pagrindinių interesų centras taip pat yra pastarojoje valstybėje.

31 Pirmiausia reikia priminti, kad sąvoka „pagrindinių interesų vieta“, kaip ji suprantama pagal reglamento 3 straipsnio 1 dalį, yra reglamento sąvoka, kuri dėl to turi savarankišką reikšmę ir turi būti aiškinama vienodai, neatsižvelgiant į nacionalinės teisės aktus (minėtų sprendimų *Eurofood IFSC* 31 punktas ir *Interedil* 43 punktas). Nors reglamente nepateikiama šios sąvokos apibrėžtis, jos apimtis išaiškinta reglamento

13 konstatuojamojoje dalyje, pagal kurią „pagrindinių turtinių interesų [pagrindinių interesų] vieta turėtų būti vieta, kurioje skolininkas reguliariai administruoja savo turtinius interesus [savo interesus], ir dėl to ją gali nustatyti trečiosios šalys“ (minėtų sprendimų *Eurofood IFSC* 32 punktas ir *Interedil* 47 punktas).

32 Bendrovių atveju pagal reglamento 3 straipsnio 1 dalies antrą sakinį preziumuojama, kad pagrindinių interesų vieta yra registruotos buveinės vieta. Šia prezumpcija ir nuoroda šio reglamento tryliktos konstatuojamosios dalies formuluotėje į interesų administravimo vietą išreiškiamas Sąjungos teisės aktų leidėjo noras suteikti pirmenybę bendrovės centrinės administracijos vietai kaip jurisdikcijos nustatymo kriterijui (minėto Sprendimo *Interedil* 48 punktas).

33 Teisingumo Teismas, remdamasis ta pačia konstatuojamąja dalimi, nusprendė, kad pagrindinių interesų vieta turi būti nustatoma remiantis objektyviais kriterijais, kuriuos gali patikrinti trečiosios šalys, kad būtų užtikrintas teisinis saugumas ir numatomumas, susiję su teismo, turinčio jurisdikciją iškelti pagrindinę bankroto bylą, nustatymu (minėtų sprendimų *Eurofood IFSC* 33 punktas ir *Interedil* 49 punktas).

34 Kalbėdamas apie bendrovę Teisingumo Teismas patikslino, kad jeigu bendrovės valdymo ir kontrolės organai yra registruotos buveinės vietoje ir šios bendrovės administravimo sprendimai priimami šioje vietoje taip, kad tai gali nustatyti trečiosios šalys, reglamento 3 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje numatyta prezumpcija visiškai taikoma (minėto Sprendimo *Interedil* 50 punktas).

35 Galima paneigti šią prezumpciją, kai, trečiųjų šalių požiūriu, bendrovės centrinės administracijos vieta nėra registruotoje buveinėje. Šiuo atveju Sąjungos teisės aktų leidėjo numatyta paprasta prezumpcija dėl šios bendrovės registruotos buveinės gali būti paneigta, tik jei remiantis objektyviais duomenimis, kuriuos gali patikrinti

trečiosios šalys, galima nustatyti, kad reali padėtis skiriasi nuo tos, kurią turėtų atspindėti minėtos registruotos buveinės vieta (minėtų sprendimų *Eurofood IFSC* 34 punktas ir *Interedil* 51 punktas).

36 Vertinimas remiantis šiais duomenimis turi būti bendras, atsižvelgiant į kiekvienos situacijos aplinkybes (minėto Sprendimo *Interedil* 52 punktas).

37 Kalbant apie atvejį, numatytą antrajame klausime, kai susimaišęs dviejų bendrovių turtas, iš Prancūzijos vyriausybės paaiškinimų matyti, kad siekdamas apibūdinti tokią situaciją nacionalinis teismas remiasi dviem alternatyviais kriterijais, pagrįstais atitinkamai sąskaitų susimaišymu ir neįprastų finansinių santykių tarp bendrovių, kaip antai turto perleidimo be atlygio tikslingas organizavimas, buvimu.

38 Kaip nurodė Prancūzijos, Nyderlandų ir Austrijos vyriausybės bei Komisija, trečiosios šalys paprastai sunkiai gali patikrinti šiuos duomenis. Be to, turto susimaišymas nebūtinai reiškia, kad yra vienintelė interesų vieta. Iš tiesų taip pat negalima atmesti galimybės, kad tokį susimaišymą suorganizavo dviejose skirtingose valstybėse narėse esantys du valdymo ir kontrolės organai.

39 Taigi į pateiktą antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad reglamentas turi būti aiškinamas taip, kad jei bendrovei, kurios registruota buveinė yra valstybėje narėje, pareikštas ieškinys, kuriuo siekiama, jog kitoje valstybėje pradėtos bylos kitai bendrovei, įsteigtai šioje valstybėje, pasekmės būtų taikomos pirmajai bendrovei, vien konstatavus, jog šių bendrovių turtas yra susimaišęs, to neužtenka įrodyti, kad bedrovės, kuriai pareikštas ieškinys, pagrindinių interesų centras taip pat yra pastarojoje valstybėje. Siekiant paneigti prezumpciją, pagal kurią ši vieta yra registruotos buveinės vietoje,

būtina, jog bendrai įvertinus visus reikšmingus duomenis būtų galima nustatyti taip, kad tai galėtų patikrinti trečiosios šalys, jog bendrovės, kuriai pareikštas ieškinys siekiant ją įtraukti į bylą, faktinė valdymo ir kontrolės vieta yra valstybėje narėje, kur pradėta pirminė bankroto byla.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

40 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų turi būti aiškinamas taip, kad valstybės narės teismas, kuris pradėjo bankroto bylą bendrovei žinodamas, kad pagrindinių jos interesų vieta yra šios valstybės teritorijoje, taikydamas savo nacionalinės teisės taisyklę gali įtraukti į šią bylą bendrovę, kurios registruota buveinė yra kitoje valstybėje narėje, tik su sąlyga, kad įrodyta, jog pastarosios pagrindinių interesų vieta yra pirmojoje valstybėje narėje.

2. **Reglamentas Nr. 1346/2000 turi būti aiškinamas taip, kad jei bendrovei, kurios registruota buveinė yra valstybėje narėje, pareikštas ieškinys, kuriuo siekiama, jog kitoje valstybėje pradėtos bylos kitai bendrovei, įsteigtai šioje valstybėje, pasekmės būtų taikomos pirmajai bendrovei, vien konstatavus, jog šių bendrovių turtas yra susimaišęs, to neužtenka įrodyti, kad bedrovės, kuriai pareikštas ieškinys, pagrindinių interesų centras taip pat yra pastarojoje valstybėje. Siekiant paneigti prezumpciją, pagal kurią ši vieta yra registruotos buveinės vietoje, būtina, jog bendrai įvertinus visus reikšmingus duomenis būtų galima nustatyti taip, kad tai galėtų patikrinti trečiosios šalys, jog bendrovės, kuriai pareikštas ieškinys siekiant ją įtraukti į bylą, faktinė valdymo ir kontrolės vieta yra valstybėje narėje, kur pradėta pirminė bankroto byla.**

Parašai.